

Llibertat i descolonització

Els catalans i l'Estat

Fa només cent cinquanta anys els catalans teníem una idea pròpia d'Espanya. Per primer cop des del 1714 disputàvem l'hegemonia de l'Estat als castellans. Teníem el monopoli econòmic i industrial, i una cultura política i jurídica superior a la castellana. Vam buscar una dinastia europea per substituir els Borbons i convertir el Regne d'Espanya en una monarquia civilitzada. Representàvem l'avantguarda intel·lectual i portàvem la iniciativa ideològica. La majoria de creacions culturals que han sobreviscut al pas del temps i mantenen el geni van sortir dels nostres artistes, autors, arquitectes i urbanistes. Érem l'única nació consolidada d'Espanya.

En un segle i mig —el segle i mig de les masses i del materialisme, dels genocidis i de l'autoritarisme—, els castellans s'han acabat d'apropriar de l'Estat. A través de magnicidis i execucions, de dictadures i cops militars, de constitucions i jurisprudència sectària, amb guerres d'extermini i lleis de conquesta, ens han dut al límit de l'esgotament. Utilitzant l'enginyeria demogràfica, l'espoli financer i l'apropiació cultural, els castellans han usurpat el paper de Catalunya a l'Estat, igual que el van usurpar a l'imperi hispànic. A través d'aquesta usurpació ara volen convertir-se en la nació que no han acabat de ser mai, i fer-ho en nom d'Espanya.

Conscients del fet, però sense capacitat de verbalitzar-lo, els catalans vam impulsar el procés independentista de la dècada passada per acceptar la pèrdua de l'Estat i crear-ne un de nou. El procés significava l'entrega de l'Estat i els seus beneficis a canvi de la llibertat política dels catalans. Es formulava en positiu, sortir de l'Estat, alliberar-se'n, però en realitat era una renúncia històrica, la renúncia col·lectiva més important

que hem fet mai. Es va poder plantejar perquè els catalans valorem la llibertat política per damunt de qualsevol altre interès. I aquí rau una diferència íntima entre nosaltres i els castellans que explica tota la història d'Espanya. Els castellans són un poble materialista, constituït durant la formació dels estats nació; els catalans som una nació mil·lenària, d'una profunditat espiritual i històrica anterior a l'existència dels estats moderns.

Els castellans necessiten l'Estat espanyol perquè s'han constituït a través seu, de la seva usurpació. Nosaltres no; per nosaltres és només un instrument i una creació al costat de totes les altres que hem produït al llarg de la història. En l'inconscient nacional dels catalans a l'hora de prendre la decisió d'entregar Espanya, operava la convicció secreta que, si havíem estat capaços de crear un Regne durant l'edat mitjana, un Imperi durant el Renaixement i un Estat en l'època contemporània, seríem capaços de crear una estructura apropiada per al nou mil·lenni.

Les reiterades majories democràtiques i tres milions de persones exercint el vot per la independència de Catalunya, contra tota amenaça, no van ser suficients perquè els castellans acceptessin l'oferiment. Tres milions de persones renunciant als seus drets històrics sobre l'Estat a canvi de llibertat política: això van ser el 9N i l'1 d'octubre. La resposta dels castellans, les porres i les presons, i la reacció dels nostres polítics, fugir o entregar-se i declarar als tribunals de l'Estat en la llengua de l'enemic, han portat la idea d'Espanya i de Catalunya fins a un cul de sac.

Els tres errors

La cohabitació amb els castellans en una mateixa estructura política s'ha demostrat impossible. Es va veure en l'època de l'imperi i s'ha vist durant els darrers cent cinquanta anys, a mesura que els catalans érem exclosos de l'Estat que vam contribuir a crear per superar l'antic règim. Com a resposta a la impossibilitat de conviure sota el domini dels castellans, la tradició política del país ha comès tres errors que s'han de superar per poder transformar d'arrel la nostra política:

L'error del catalanisme: pretendre reformar l'Estat des de fora o construir una còpia en petit a Catalunya, per la incapacitat de desprendre's de la institució i dels seus beneficis.

L'error de l'independentisme: pensar que els catalans no hem tingut res a veure amb la construcció de l'Estat, sentir-lo com un element exogen i rebutjar tota relació amb el poder, fent de mirall amb els castellans que s'han constituït a través de l'Estat, constituint-s'hi en contra.

L'error del nacionalisme: veure catalans i castellans de manera ètnica i no política; defensar la segregació de les comunitats, amb l'aïllament com a solució, com a mur de contenció a la penetració de l'Estat al Principat, en comptes de dedicar-se a fer créixer la personalitat nacional de Catalunya.

Són errors fatídics perquè el problema és de naturalesa política, és a dir, relatiu a la disputa pel poder. Ni la simulació d'Estat orquestrada pel catalanisme, ni l'actitud d'ignorar l'Estat que sosté l'independentisme, ni l'aïllament respecte de l'Estat que propugna el nacionalisme són autèntiques respostes polítiques; són paranys ideològics autoinduïts per por al conflicte violent, on s'oblida la voluntat de poder dels catalans i la funció històrica que hem tingut en la construcció d'Espanya. Tot això incapacita el país per exercir el poder, i alimenta la corrupció de la cort de Madrid i dels seus titelles de Barcelona.

Els errors polítics de l'últim segle han propagat la confusió que el problema és l'Estat com a institució, quan el problema és el colonialisme castellà i la seva cultura política i del poder. Són errors que han impedit identificar l'instint colonial dels castellans, expressat històricament a Sud-amèrica, i combatre'l. Aquest instint ancestral, que ja va ser un dels pilars de la política franquista a Catalunya, ara es trasllada al conjunt de la península, amb una virulència especial a casa nostra. L'Estat aprofita que Occident està internalitzant el colonialisme, d'acord amb el model francès, per dissoldre no sols "el problema català" sinó també els valors democràtics que Catalunya havia impulsat des de la Transició.

Els castellans pretenen resoldre el conflicte històric amb els catalans de la manera que històricament han resolt els conflictes colonials: tractant-nos com si fóssim una comunitat indígena. No només volen tenir un Estat propi, un Estat sense nosaltres, que era el pacte que se'ls havia ofert durant el procés independentista, sinó que senten que només poden construir la seva nació fent desaparèixer la nostra, i aquesta és la seva intenció.

La nació castellana necessita desintegrar Catalunya per completar-se i utilitza el context internacional i l'Estat usurpat per dur-ho a terme. Nosaltres hem complert la nostra part del pacte i hem entregat l'Estat; n'hem sortit. El català que participa de l'Estat o hi contribueix ja no ho fa políticament com a català. L'Estat espanyol és un instrument exclusiu dels castellans i, a diferència de l'etapa autonòmica, on la contribució a l'Estat repercutia políticament sobre els catalans perquè en formàvem part, participar-hi —ara que els catalans n'hem quedat fora— ja només és col·laborar amb el pla històric dels castellans: la construcció de la seva nació sobre les despulles de la nostra. El seu objectiu és ser l'única nació d'Espanya.

Llibertat i descolonització

La regularització massiva d'immigrants de Pedro Sánchez, en col·laboració i connivència amb partits catalans, obeeix a aquesta lògica colonial. És l'atac més greu contra Catalunya des del 1939, respon al pla històric de l'Estat castellà i connecta amb l'objectiu de les onades migratòries enviades durant les dues dictadures del segle XX. Un projecte de les esquerres que continuaran les dretes quan arribin al poder, si

els catalans seguim indefensos políticament. Ja no es tracta de crear un contrapès intern a Catalunya, demogràfic i lingüístic, com durant l'autonomia. Ara es tracta d'asfixiar la vida catalana, intentant que els catalans es dissolguin en un magma sense personalitat on la llengua de l'ocupant articuli l'empobriment general.

Els castellans implantats a Catalunya han complert dues funcions: privatitzar l'espoli aprofitant les polítiques redistributives i servir de tropa civil a les oligarquies instaurades el 1939 i consolidades durant la Transició. Avui, amb la intenció de continuar l'agressió sociolingüística i demogràfica, s'utilitzen la immigració global i la immigració d'Estat importada de les excolònies, amb arguments econòmics propis de l'esclavisme. La regularització de Pedro Sánchez és una doble traïció: del PSOE als partits que li donen suport a Catalunya, i dels partits catalans al país, perquè propicia la desintegració de la societat catalana.

L'Estat utilitza l'enginyeria demogràfica per dissoldre políticament els catalans, una pràctica pròpia dels estats totalitaris. L'objectiu és la degradació no només del país sinó també de la ciutadania. Es generen bosses d'empobriment mitjançant la pressió fiscal, el saqueig públic, l'espoli de la propietat i la deslocalització industrial. S'intenta crear a Catalunya una societat d'individus desarrelats i desposseïts; es vol convertir els catalans en ciutadans dependents, subsidiats tant en l'aspecte econòmic com polític, en consonància amb la dinàmica autoritària d'Occident.

La regularització mostra que tenim l'Estat dins de casa i que els instruments polítics propis creats durant l'etapa autonòmica estan al servei dels castellans. No només les urnes han estat requisades; des del 155 ho han estat la democràcia i tot el sistema polític. El vot i la presència institucional no seran suficients per revertir-ho. El vot va ser negat pels castellans com a instrument de resolució durant el procés, amb el vistiplau internacional, i des de llavors la democràcia retrocedeix a tot Occident i la degradació social i política creix sense parar. Només cal passejar-se per Nàpols, Marsella o Perpinyà per imaginar-nos el futur que ens espera si no hi posem remei.

Els catalans estem sent agredits com a nació i com a nació hem de respondre. Estem sent agredits demogràficament: el 40% dels regularitzats per Sánchez són a Catalunya i València. Estem sent agredits socialment: les Illes Balears són porta d'entrada de la immigració il·legal i han de suportar el pes de la crisi humanitària que comporta. Estem sent agredits territorialment per l'explotació colonial de Mallorca i l'atac constant al català a València. Davant d'això hem d'aparèixer a la política com a catalans i com a catalans hem de respondre. Una resposta política que s'ha de fer sentir als carrers i a les institucions, a les nostres Corts i Parlaments, a la Moncloa i a les cancelleries europees.

L'Estat és avui l'instrument principal del colonialisme castellà. Per evitar la desintegració de la nostra societat és imprescindible que reconstruïm el sistema polític i modifiquem les jerarquies que ordenen el país, perquè tant l'un com les altres són producte de l'ocupació. Els catalans hem de defensar el territori i els nostres drets polítics no només per impedir la culminació de l'Estat colonial castellà sinó també per defensar la nostra idea d'Europa i de la ciutadania europea.

Els catalans hem d'iniciar, a casa nostra, la descolonització interior d'Europa. I la descolonització ha d'anar de dalt a baix. Qui més responsabilitat tingui, més ha de notar l'impacte de la nostra acció. Hem d'expulsar les oligarquies colonials, anul·lar els partits que ens han traït i tornar com a catalans a la política, d'on vam ser exclosos fa cent cinquanta anys.

Els catalans hem de traduir la nostra existència nacional en fets. Hem d'actuar políticament i defensar els nostres interessos. Els catalans som la font última del poder a Catalunya i sense nosaltres no hi ha ni política, ni nació. Sense la restitució del nostre poder polític, no hi haurà seguretat a Espanya. Europa patirà la inestabilitat creixent de l'Estat, com ja paga el fet d'haver acceptat que el vot i la democràcia s'invalidessin i ens fos negada la llibertat política. Per començar a restituir el poder dels catalans hem de fer un pas d'afirmació nacional i l'hem de fer al carrer, davant de tothom, demostrant la voluntat de protegir, alliberar i governar el nostre país.

Per això us convoquem a manifestar-vos el dia 3 d'octubre: per la llibertat dels catalans i per la descolonització de Catalunya.